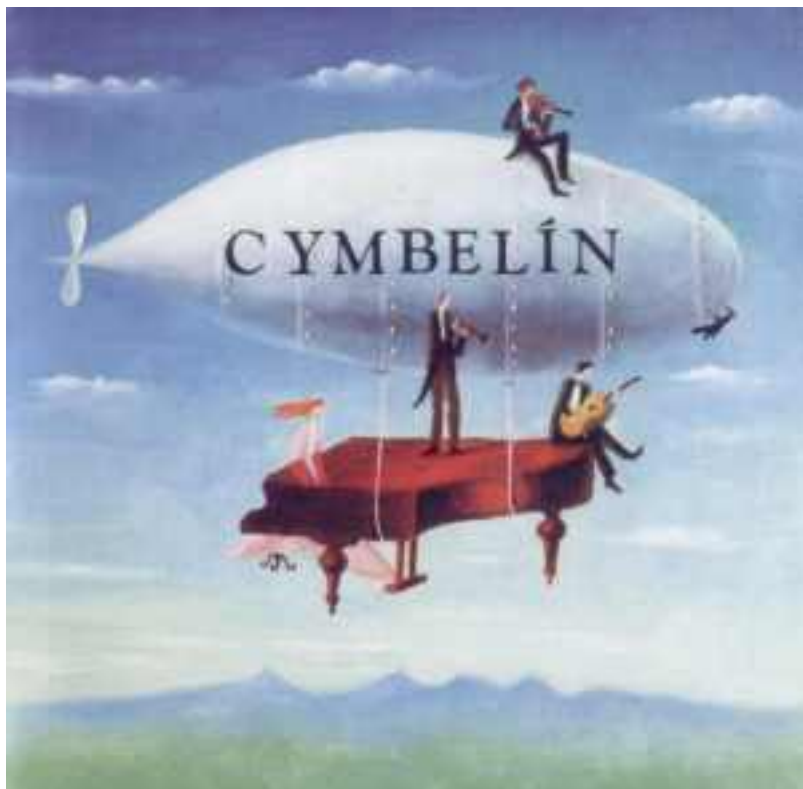

Obyčejně vždycky, když si přinesu domů novou desku, vložím disk do přehrávače a poslouchám. Když se hudby nabažím, přiberu booklet a probírám se jím, doposlouchávaje zbytek desky již plně informován. U Cymbelínu jsem, nevím proč, udělal výjimku a otevřel nejdřív booklet. Překvapilo mě, že předmluvu k albu napsal Břetislav Rychlík. Così mi to napovědělo. Když jsem pak zapnul přehrávač, mé tušení se potvrdilo. Nenápadné sdružení několika moravských hudebníků přišlo s něčím natolik významným, že se sám sebe ptám, jak to, že už dávno neválcují české koncertní sály. A to myslím vážně.

Minessengrovský vzdor, ulrychovská pokora, ebenovská laskavost, jarretovská hravost, plíhalovská nápaditost. Tím vším nechci vyjádřit sklony Cymbelínu ke kopírování (ani náhodou!), tím vším se jen snažím sdělit vám co nejstručnější formou, jak asi na mě samého tahle muzika působí. Je vždycky těžké popsat něco, co je originální. Cymbelín na své prvotině především ukazuje, jak citlivě se dá přistupovat k folklórnímu odkazu našich předků a přitom hrát folkově, nezávisle, po svém. Víím, máme Českomoravskou, Juru Pavlicu a spoustu dalších, ale zdá se mi, že Cymbelín přináší do téhle folkovo-folklórní rodiny něco nového. Omílám-li tu pořád pojem folklór, může se na mě někdo z posluchačů, kritiky nebo i muzikantů samých vrhnout: jak to folklór? Většinu písní přece složil Tomáš Šenkyřík a ten zbytek ostatní "smrtníci". Ale já s klidem odpovídám: Stačí si album Cymbelínu pozorně poslechnout. Inspirace lidovou hudbou je zde tak silně patrná, že ji nelze přehlédnout. A má slova už jen potvrdí výběr hostů, z nichž jmenujme kupříkladu zpěvačku a cimbálistku Zuzanu Lapčíkovou nebo kontrabasistu Petra Surého.

To se vlastně dostáváme k provedení jako takovému. Překvapilo mě, jak přesně je celá deska nahraná. Na přebalu jsem se dočetl, že po studiu se při nahrávání kromě Jochymka a Vavříka potloukal také Karel Plíhal. A z nahrávek je to patrné. Jsou postavené většinou na piánu a každá nota zde má opravdu své místo. Klarinet Jirky Rohela a housle Pavla Rajmice vybarvují bílou klavírovou křapku v překrásnou a různobarevnou kraslici. Je z každé strany jiná. Záleží jen na vás, ze které strany se na ní podíváte, kterou písničku si pustíte a v jakém rozpoložení ji posloucháte. Může vás rozesmát, rozplakat, ale většinou vás pohladí.

Mě nejvíc pohladila sedmá Děvče hovoří, druhá Být a devátá Vzpomínka, a to díky skvělému hlasu Kristýny Šenkyříkové. Stejně ale musím říct, že celé album o sedmnácti písních je velmi vyrovnané. Zvláštní kapitolou jsou zde texty. Nad každým se dá přemýšlet a z každého si může člověk něco odnést. Co říct ke jménům jako Guillaume Apollinaire nebo Charles van Lerberghe? I Tomášovy texty jsou plné zajímavých obrátů: s bukovým žebříkem do kopců utíkáš/žadoníš pod nebem že chceš ještě výš.

O sobě musím říct, že jak někde zaslechnu synkopy nebo několik bluesových tónů, jsem ztracen. Muzika mě okamžitě uchvátí. Nebojte se, na albu Cymbelínu nic takového není. Přesto jsem jejich hudbou unešen. A až i vy budete mít v přehrávači tuhle jejich desku, vzpomeňte si na má slova. Ať již posloucháte cokoli a vaším idolem je kdokoli, tuhle desku prostě musíte mít!